

6.neděle mezidobí, C, Kodet

Slyšeli jsme Ježíšova blahoslavenství v Lukášově verzi.

Staví proti sobě mentalitu Ježíšových učedníků a mentalitu světa.

Světa, ze kterého Bůh své učedníky povolal, protože z tohoto světa nejsou.

**Ježíš nazývá blahoslavenými ty, kteří jsou pro tento svět,
a možná pro mnohé věřící, spíš ti nešťastníci.**

**A obráceně, těm, které svět vyzdvihuje,
a kterým mnozí věřící závidí, těm Ježíš říká: Běda.**

**Je to úplně a radikálně odlišný pohled na život, na hodnoty v životě,
mezi tím, co předkládá Ježíš ve svém evangeliu a ve svém životě,
a co nabízí tento svět.**

Blahoslavení vy chudí, říká Ježíš v přímé řeči těm, které má před sebou.

V první chvíli asi nemohli moc rozumět.

Nikdo nepochopí Ježíšova blahoslavenství

bez Něj, bez Ježíše a jeho životní cesty a bez Ducha Božího.

Právě blahoslavenství jsou jakousi autobiografií Ježíšova života.

On přijal naši chudobu, náš hlad, pláč, pronásledování,

a to vše naplnil svojí blažeností, sám sebou, Duchem Božím, láskou Otce.

Proto každý, kdo přijme tuto svoji životní zkušenost jako cestu,

setká se s Bohem, a je otevřený pro Ducha Kristova.

Je to Ježíšova cesta k trvalému štěstí v Bohu.

V hebrejštině blahoslavený znamená být naplněn Bohem.

Čili blahoslavenství nejsou žádná laciná útěcha.

Není to ani morální nárok, nebo nějaký etický Ježíšův program, je to poslání.

Svým slovem snímá Ježíš ze svých učedníků také pocit hanby a studu,

v porovnání s lidmi světa, kteří se mají dobře;

a upozorňuje své učedníky na lež, kterou tento svět nabízí:

1.- když pod rouškou bohatství bere člověku to pravé bohatství v Bohu.

2.- když pod rouškou nasycení zahušuje pravé touhy v srdci člověka.

3.- když laciným veselím okrádá lidská srdce o identitu Božích dětí,
o pravou vnitřní radost, která se rodí ze svobody Božích dětí.

4.- když chválou, kterou nabízí tento svět, vlastně zrazujeme sami sebe.

5.- když žijeme svůj život v závislosti na tom, co říkají druzí,
a ne na Slově Božím.

Ve spojení s Ježíšem se blahoslavenství stávají cestou pro Ježíšova učedníka.

V tom, co svět považuje za nepřijatelné, nešťastné,

Ježíšův učedník nachází cestu k pravému bohatství, Boha samotného.

Rozhodnutí a přijetí této cesty musí udělat každý z nás jednotlivě.

6.neděle mezidobí, C, Vrbacký

Ježíšova blahoslavenství už mnohokrát posloužila jako jakási poslední a nezpochybnitelná útěcha všem, kteří ve svém životě prožívají nějaké utrpení, lidskými silami už neřešitelné.

V takové souvislosti se připomene některé vhodné blahoslavenství a přiloží se, jistě v dobrém úmyslu, coby jakási náplast na zmírnění bolesti. Jedno blahoslavenství za druhým má pořád tutéž základní strukturu:

Kdo teď máte nějaké trápení,
pak můžete počítat s tím, že Bůh nakonec vše v dobré obrátí.
Jenže v takovém uchopení jsou hned dvě hrubé chyby.

První chyba je v předpokladu,
že Bůh něco zařídí automaticky, samozřejmě a za člověka.

A druhá chyba je v domněnce,
že toto Boží řešení spočívá v jakémsi mechanickém obrácení z rubu na líc:
Zlo na dobro, z tohoto života do života věčného.

Obojí pak nese neblahý důsledek.

Člověk se začne domnívat,
že jeho jedinou možností je svůj život na zemi nějak přetrpět,
protože opravdové štěstí na něho čeká až v nebi,
k čemuž postačí mít dostatečnou výdrž.

Musíme se vrátit k prvnímu čtení,
kde slyšíme klíčová slova k správnému pochopení evangelia:
Požehnaný člověk, který nedoufá v člověka, nýbrž v Hospodina,
jehož oporou je Hospodin! Je jako strom zasazený u vod,
jeho listí zůstává zelené, nepřestává nést ovoce.

Je řečeno: teď nepřestává nést ovoce, ne až jednou, někdy, nakonec!
Není zde ani slovo o nějaké budoucnosti, kterou zařídí Bůh.

Naopak se jednoznačně předpokládá, že člověk povede
plodný a naplněný život po celou dobu svého pozemského bytí.
A jedinou nutnou podmínkou je, aby vše opřel o naději v Boha,
aby nečekal své štěstí od ničeho lidského.

Bylo by skutečně tragické, kdybychom tento náš pozemský život,
který je Božím darem z lásky, chápali jen jako nějakou čekárnu,
kde člověk musí trpělivě a s rukama složenýma do klína vydržet,
než mu přijede ten správný spoj. Proč by Bůh činil něco tak nesmyslného?

Božím záměrem je zcela jistě dobro pro všechny, zejména však pro ty, kteří o toto dobro od Boha mají zájem a kteří především tomuto dobru jdou vstříc. Ti jsou šťastní, blahoslavení. Podoba tohoto jejich štěstí není odvozena od ničeho pozemského, proto je jejich štěstí stálé a neotřesitelné. Ale to vše se děje již od toho okamžiku, kdy člověk začne svou naději vkládat do Hospodina. Takový člověk je obdarován tím, že je živý a plodný: Plodný dobrem pro druhé a živý pro svého Pána. V tom je jeho nezpochybnitelné a trvale platné štěstí.

4.neděle mezidobí, A, blahoslavenství

Jak můžeme prohlašovat, že blahoslavenství jsou mapou vedoucí ke štěstí, když oslavují chudé, tiché, utlačované.

Lidi, kteří nejsou nic nebo kteří jsou na dně společenského žebříčku?

Jaké jsou typické vlastnosti štěstí?

1.Musí být uskutečnitelné.

Tedy reálné a konkrétní,

nemá-li být zaměňováno za iluzi nebo dokonce za drogu.

Ježíš vyhláší blahoslavenství, která mají převážně autobiografickou pečeť.

Dříve než je vyhlásí, prožívá je. Opravdu, tou dobrou novinou je Kristus.

On je chudý, tichý, milosrdný Tvůrce pokoje.

V něm lze spatřit shodu mezi poselstvím a Poslem, mezi slovy a skutky.

2.Musí být úplné a vnitřní.

Štěstí se musí dotýkat těch nejhlubších strun našeho bytí,

musí zasahovat celou osobnost.

Štěstí, které je pouze na povrchu, by se dalo zaměnit za paňácu,

jehož povoláním je lidi rozesmát, i když v sobě nosí bolest.

Skutečnost, že Ježíš se odvolává na situace,

v nichž člověk trpí a ocitá se na okraji společnosti,

nám má napovědět, že štěstí nemá své kořeny pouze v blahobytu:

tedy mám-li se dobře, cítím-li se ekonomicky a psychologicky jistý,

jsem-li respektován a ctěn, mám-li dobrý vztah k ostatním.

Pokud by tomu tak bylo, neštěstí by bylo zaručené,

protože naznačená situace je utopie.

Dříve nebo později se v jednom nebo v druhém bodě naruší a pokazí.

3. Musí to být dobro „určené na export“.

Už bylo řečeno, že blahoslavenství jsou často otevřena navenek.

Ti, kdo hladoví po spravedlnosti, milosrdní, tvůrci pokoje.

Křesťanská radost není přízeň osudu, je to ctnost.

Není proto možné, aby člověk štěstí spotřebovával, konzumoval,

ale je třeba, aby je rozdával: *Blaženější je dávat než dostávat.* (Sk 20,35)

4. Štěstí je trvalé dobro s perspektivou věčnosti.

S výjimkou prvního a posledního

jsou blahoslavenství formulována v budoucím čase.

Mohou se jevit jako slib, u něhož není zaručeno,

zda se splní, nebo jako únik z přítomnosti. Samozřejmě tomu tak není.

Ježíš vžije radostí a sdílí ji.

Zpráva, kterou přináší, obsahuje úrodnou setbu štěstí.

Budoucí čas tedy ukazuje,

že ačkoli je blaženost přítomná v každodenním životě,

její plnost bude možná teprve na úplném konci.

Idea trvalého dobra dochází naplnění v posledním bodě.

5. Pravá radost je Bůh.

V prvním blahoslavenství je to vyjádřeno pojmem,

kteří byl drahý evangelistovi Matoušovi,

slovy *království Boží*, označuje jako Vládce samého Boha.

Chudí jsou nazváni šťastnými, protože jsou Boží a Bůh je s nimi.

Nejde o vlastnění, ale o sdílení, které je uskutečněním vnitřního vztahu.

Pravá radost je tedy ve skutečnost i osobní vztah založený na lásce.

A jde o vztah se samým Bohem.

Věci nedávají opravdovou radost.

Už dnes existuje vztah sdílení s Ním,

i když plnost tohoto sdílení bude teprve na věčnosti.

Osvobodíš se,
zbohatneš, zpyšníš.
A hned se vyhýbat ti budou
chudý s chudou
jako prašivci z jiného světa,
po lásce k společné cestě je veta.

Hospodář podlý,
z čeledína-li vyhoup se výše.
Zbohatlý mistr je kousavý pes,
vyrostl-li z tovaryše.
Pyšnou ženou je paní,
včera služkou že byla čísi.
Máš-li co, výkvět jsi hlupství,
přivandroval jsi kdysi.
Poslem jsi chudého lidu,
tím už jsi podezřelý:
děravý včerejší kabát
od dneška tě dělí.

Těžko je růst
že nerostou všichni, že mají půst
ti oklamání.

4.neděle mezidobí, A, blahoslavenství, Kodet

Ježíš otevřel ústa a učil.

V té chvíli otevřeli ústa všichni ostatní,
protože ty, které Ježíš nazývá opravdu šťastnými,
jsou právě ti, které považujeme za nešťastné.

Ježíš svými slovy převrací hodnoty, které svět vyznává.

Pro nás je šťastný ten, kdo je bohatý,
má moc, úspěch, vliv, je zdravý a obdivovaný.
Pro Ježíše jsou šťastní a požehnaní ti,
které my považujeme za prokleté;
za ty, kterým život nevyšel.

Když ta blahoslavenství člověk slyší,
tak to slyší jako krásnou poezii,
ale ono je to o nás, o naší identitě a podstatě života.

***Apoštol Pavel popisuje zakoušení Ježíšových blahoslavenství
ve svém životě takto:***

„Prý jsme svědcové, a přece jsme pravdiví;
prý neznámí, a přece jsme známí;
jako zmírající, a hle žijeme;
jako trestu propadlí, a přece na smrt vydání nejsme;
prý jsme smutní, a přece se radujeme;
jakoby chudáci, a přece mnohé obohacujeme;
jako bychom nic neměli, a přesto máme všechno.“
„Býváme bezradní, ale ne zoufalí;
býváme pronásledováni, ale ne opuštěni;
býváme sráženi k zemi, ale ne zničeni.“

4.neděle mezidobí, A, blahoslavenství, papež Benedikt XVI.

Někoho může napadnout otázka:

Copak je opravdu špatné být bohatý, sytý, smát se, být chválen?

Friedrich Nietzsche vedl svoji zuřivou kritiku křesťanství právě odtud. Podle něho je křesťanství zločin proti životu.

Proti Kristovým příslibům říká:

„My nechceme nebeské království, stali jsme se muži, a proto chceme pozemské království.“

Vize Ježíšova horského kázání se jeví jako
závist zbabělých a neschopných, kteří jsou pro život slabí
a chtějí se pomstít blahoslavením svých selhání
a tupením silných, úspěšných a šťastných.

Proti Ježíšovu pohledu do dálky
se tu staví zemité přitakání **vezdejšímu**
vůle čerpat ze světa a z nabídky života **ted'**,
hledat nebe **tady**
a nedat se omezovat přitom žádnými **skrupulemi**.

Proti svůdnému lesku Nietzscheova obrazu člověka
vypadá cesta evangelních blahoslavenství
zpočátku uboze a nehorázně.
Ve skutečnosti je to opravdu
cesta výšin a bohatství života a lidského povolání.

4.neděle mezidobí, A, blahoslavenství, Špidlík, Kodet

Ruský spisovatel Dostojevský v románu Idiot vypráví o knížeti Myškinovi,

který ve svém životě jedná jako by byl vtělené evangelium. Ne-
ní narušen penězi, považuje všechny za dobré, vždy je mírný.
Na začátku mu nikdo nevěří, pak získá jistou sympatii druhých,
ale následně se příběh začne kalit. Kníže se nechá zatáhnout do
podezřelých záležitostí, aniž by jim uměl vzdorovat, dvě ženy se
kvůli němu začnou hašteřit a on sám je nakonec uvržen do ústa-
vu pro choromyslné, aby byl léčen.

Co chtěl Dostojevský tímto alegorickým příběhem říci?

Kníže Myškin je sice plný evangelia, ale nikdy se nemodlí, ni-
kdy s Kristem nehovoří, nezná ho. V této souvislosti vidíme, že
**slova evangelia, jsou-li oddělena od Kristovy osoby, jsou
bláznovstvím a nepomáhají. Evangelium se dá žít pouze v
živém spojení s Kristem, a ne jenom jako moralistická pří-
ručka, jak to předkládal Tolstoj. Jak by mohl být blaženým na-
příklad chudý, když po boku nemá Krista, který mu nabízí bla-
ženost i uprostřed chudoby.**

**Evangelní blahoslavenství jsou vlastně výpočet lidských
mizérií, ze kterých přirozeně utíkáme, dokud nepocítíme, že
je tam s námi ten, kdo jediný je dovede převrátit v blaže-
nost.**

Tomáš kardinál Špidlík

To, co Ježíš říká v blahoslavenstvích, je vlastně jeho autobiografie.

Osmero blahoslavenství se nejdokonaleji naplnilo na Kristu.

Ježíš nás zve, abychom jeho cestu, jeho myšlení,

jeho způsob bytí, jeho hodnotový systém přijali za svůj.

Když se budeme dívat na Něj, budeme toužit být jako On

a On nás naučí rozumět tomu,

kde je pravé štěstí člověka a co dává životu smysl.

Kodet

4.neděle mezidobí, A, blahoslavenství, Kodet

Minulou neděli jsme viděli Ježíše, jak povolává své první učedníky. Bezprostředně potom zazní slovo, kterým je Ježíš vyučuje, tzv.Horské kázání, protože Ježíš přednášel na hoře. Je to slovo, kterým odkrývá, jaký je Otec a co je naše identita. Na začátku této dlouhé řeči, jak nám ji zaznamenal evangelista Matouš je Magna charta Božího království, tzv. blahoslavenství.

Ježíš otevřel ústa a učil a v té chvíli asi otevřeli ústa všichni ostatní, protože ty, které Ježíš nazývá blahoslavenými, tedy opravdu šťastnými jsou právě ti, které považujeme za nešťastné. Pro nás je šťastný ten, kdo je bohatý, má moc, úspěch, vliv je zdravý a obdivovaný. Ježíš svými slovy převrací hodnoty, které člověk (svět) vyznává. Není možné to lidsky pochopit. Když to člověk slyší, tak to slyší jako krásnou poezii, ale ono je to o nás a podstatě života. Když to vezmeme vážně, tak si řekneme, buď se mýlíme my nebo On, protože pro něj jsou šťastní a požehnaní ti, které my považujeme za prokleté; za ty, kterým život opravdu nevyšel.

Stojí proti sobě dva způsoby myšlení a bytí:

Ježíš a jeho životní cesta v lidském těle a my ostatní.

Ježíš nás zve, abychom jeho cestu, jeho myšlení, jeho způsob bytí, jeho hodnotový systém přijali za svůj. To, co Ježíš říká v blahoslavenstvích je vlastně jeho autobiografie. Na prvním místě mluví o sobě. Není to zákon. Je to evangelium. Je to radostné poselství o tom, že Ježíš vstoupil do lidské bídy a pro měnil všechno těžké. Bez Ducha svatého se nám celá Ježíšova Horská řeč stane jen morálkou a nárokem, ale kdo si zamiluje Krista a vyjde jeho životní cestou, bude chtít být jako On, který je ten první chudý v duchu.

„Chudí v duchu“: toto slovo nám zní tak podivně.

„Chudí v duchu“ v překladu přesně znamená „skloněné v duchu.“ Jde o komunitu prostých, obyčejných věřících, kteří si neměli na čem zakládat než na Bohu, v kterého důvěřovali a kterého milovali. To jsou ti, pro které Bůh přinesl poselství. To jsou ti pokorní, pro které Bůh přinesl poselství. Nejpokornější z lidí je ale On, Ježíš. On žil nejvíce tuto chudobu v duchu v jakémkoli rozměru.

Blahoslaveným chudým v duchu už nyní patří Boží království. V těch ostatních se slibuje, co jim bude dáno...

Osmero blahoslavenství se dokonale naplnilo na J. Kristu.

Když se budeme dívat na Něj, budeme toužit být jako On a On nás naučí rozumět tomu, kde je pravé štěstí člověka a co dává životu smysl.

4.neděle mezidobí, A, blahoslavenství, papež Benedikt XVI.

Někoho může napadnout otázka:

Copak je opravdu špatné být bohatý, sytý, smát se, být chválen? Friedrich Nietzsche vedl svoji zuřivou kritiku křesťanství právě odtud. Podle něho je křesťanská morálka zločin proti životu. Proti Kristovým příslibům říká: „My nechceme nebeské království, stali jsme se muži, a proto chceme pozemské království.“ Vize Ježíšova horského kázání se jeví jako závist zbabělých a neschopných, kteří jsou pro život slabí a blahoslavením svých selhání a tupením silných, úspěšných a šťastných se chtějí pomstít. Proti Ježíšovu pohledu do dálky se tu staví zemité přitákní vezdejšímu – vůle čerpat ze světa a z nabídky života teď, hledat nebe tady a nedat se omezovat přitom žádnými skrupulemi. Proti svůdnému lesku Nietzscheova obrazu člověka vypadá cesta evangelních blahoslavenství zpočátku uboze a nehorázně. Ale je to cesta skutečných výšin života. Jen na cestě lásky, jejíž stezky popisuje horské kázání, se otevírá bohatství života a lidského povolání.

Apoštol Pavel popisuje zakoušení Ježíšových blahoslavenství ve svém životě takto: „Prý jsme svůdcové, a přece jsme pravdiví; prý neznámí, a přece jsme známí; jako zmírající, a hle žijeme; jako trestu propadlí, a přece na smrt vydáni nejsme; prý jsme smutní, a přece se radujeme; jakoby chudáci, a přece mnohé obohacujeme; jako bychom nic neměli, a přesto máme všechno.“ „Býváme bezradní, ale ne zoufalí; býváme pronásledováni, ale ne opuštěni; býváme sráženi k zemi, ale ne zničeni.“

(2 Kor 6, 8; 2 Kor 4,8)

*To, co evangelium v blahoslavenstvích popisuje jako příslib,
to je u apoštola Pavla živá zkušenost.*

Benedikt XVI., Ježíš Nazaretský, strana 57-79

4.neděle mezidobí, A, blahoslavenství

(Blahoslavenství jsou středem Ježíšova kázání. Jejich vyhlášení vychází z příslibení daných vyvolenému národu už od Abraháma. Blahoslavenství převádějí tato příslibení k dokonalosti tím, že je zaměřují ne pouze na pozemská dobra, ale na nebeské království.)

Blahoslavenství bývají nezdávka chápána jako protějšek Desatera. Ježíš ale Desatero neruší, ale posiluje a prohlubuje. Jednotlivé části blahoslavenství plynou z pohledu na učedníky a popisují skutečný stav těch, kteří se Ježíše vydali následovat a stali se jeho rodinou. Věty podobné Ježíšovým blahoslavenstvím řeklo už mnoho lidí před Kristem, ale Ježíšova osoba jim dává jedinečný a neopakovatelný smysl. Blahoslavenství vykreslují tvář Ježíše Krista a popisují jeho lásku.

(Blahosl. osvětlují skutky a postoje křesťanského života; jsou paradoxními přísliby, které udržují naději v protivenstvích; ohlašují požehnání a odplatu, kterých se učedníkům ve skrytosti dostává; začínají se uskutečňovat v životě Panny Marie a svatých. Blahoslavenství odpovídají na vrozenou touhu člověka po štěstí. Tato touha je božského původu: Bůh ji vložil do lidského srdce, aby je přitahoval k sobě, protože jen on sám může lidskou touhu ukojit.)

Blahoslavenství jsou Ježíšova vnitřní biografie a portrét. Blahoslavenství jsou promítnutím kříže a zmrtvýchvstání do existence Kristových učedníků. Ale jejich platnost pro učedníka plyne z toho, že se prvotně a příkladně uskutečnila na samotném Kristu. **Evangelní blahoslavenství jsou vlastně výpočet lidských mizerií, ze kterých přirozeně utíkáme, dokud nepocítíme, že je tam s námi ten, kdo jediný je dovede převrátit v blaženost.** (Katechismus katolické církve, strana 438)

1.,,Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.“ *Vzorem tohoto blahoslavenství pro nás může být sv.František z Assisi (a apoštolové.)* „Chudí v duchu“ jsou lidé, kteří se před Bohem nechvástají svými činy. Nepřipadají si před Bohem jako rovnoprávní obchodní partneři, nárokuje si patřičnou odměnu. Jsou to lidé, kteří se i vnitřně chápou jako chudí, a kteří se prostě chtějí nechat Bohem obdarovávat. Pouze materiální chudoba nezachraňuje, i když ti, kdo jsou na tomto světě znevýhodněni, jistě smějí počítat zcela zvláštním způsobem s Boží dobrotou. Ale srdce těch, kdo nic nevlastní může být otrávené, zatvrzelé, zlé, vnitřně lačné majetku, zapomínající na Boha a chtivé vnějšího majetku. Na druhé straně blahoslavená chudoba není pouhým duchovním postojem. (Horské kázání není sociální program, ale pravda.)

2.,,Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“

Existují dva druhy zármutku: první, který ztratil naději, který už nedůvěřuje lásce ani pravdě a člověka rozkládá a ničí zevnitř; ale i druhý, jenž pochází z otřesu pravdou, jenž člověka přivádí k obrácení, k odporování zlu. Tento uzdravuje, protože člověka učí nově doufat a milovat. Příkladem prvního zármutku je *Jidáš*: v úděsu ze svého vlastního pádu se už neodvážá doufat a v zoufalství se oběsí. Příkladem druhého zármutku je *Petr*: zasažen pohledem Páně, propukne v pláč, který je léčivý, který přeorá půdu jeho duše. Petr začne znovu a stane se novým člověkem. „Blahoslavení zarmoucení“ jsou lidé, kteří nevyjít s vlky, kteří trpí bezprávím a nenechají se přimět k účasti na bezpráví. I když není v jejich moci změnit celkovou situaci, přece kladou pasivní odpor vládě zla – utrpením a zármutkem, který klade moci zla a hranice. Pod Ježíšovým křížem nejvíce rozumíme slovům:

„Blahoslavení plačící.“ *Zde věrně stojí, soucítí a trpí Panna Maria, Marie Magdalská, apoštol Jan.*

3. „Blahoslavení tiší, mírní a pokorní, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ *Vzorem tohoto blahoslavenství je Mojžíš a Ježíš na oslátku vjíždící do Jeruzaléma.* Naděje na zemi patří k prapůvodnímu obsahu slibu Abrahámovi. Když Izrael putuje pouští, vidí před sebou neustále jako cíl putování zaslíbenou zemi. V exilu Izrael čeká na návrat do své země. Ale nesmíme přehlédnout, že příslib země zřetelně přesahuje myšlenku pouhé vlastnění kusu země nebo národního teritoria. V zápase o propuštění Izraele na cestu z Egypta stojí v popředí právo na svobodu vlastní bohoslužby, a příslib země nabývá v průběhu dějin stále zřetelněji, že země se dává, aby byla místem poslušnosti, prostorem otevřeným Bohu a zemí osvobozenou od modloslužebnictví. Země byla odňata Izraelitům, když se proměnila v prostor modloslužby a neposlušnosti. Vlastnit ji bylo v rozporu s původním Božím záměrem. Izrael byl proto rozeset po světě, aby všude vytvářel prostor pro Boha a tím naplňoval smysl stvoření. V bolestném zakoušení dějin Izraele s Bohem postupně rostla myšlenka země, která stále méně směřovala k národnímu vlastnictví a stále více k univerzalitě Božího nároku na svět.

4. „Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“ *Vzorem tohoto blahoslavenství mohou být mudrci z Východu, kteří hledají Ježíše, hvězdu ukazující k pravdě, k lásce, k Bohu.* „Blahoslavení toužící po spravedlnosti“ jsou lidé s vnitřní vnímavostí, která způsobuje, že slyší a vidí tichá znamení, která Bůh vysílá do světa a která ruší diktaturu obvyklosti. „Ten, kdo poctivě a vášnivě hledá pravdu, je na cestě ke Kristu.“ E.Stein. Člověk však nedochází spásy v tom, v čem se najde a prohlásí své názory a přání za hlas svědomí a povýší tak sebe sama na měřítko. Bůh požaduje opak: procitnutí

pro jeho tiché pobídky vedoucí zcela nutně ke Kristu.

5.,,Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“

Příkladem tohoto blahoslavenství je podobenství o milosrdném Samaritánovi. (Politická láska mezi přáteli spočívá na stejnosti partnerů. Symbolické podobenství o Samaritánovi naopak zdůrazňuje nestejnost. Samaritán coby cizinec pomáhá bezmocnému anonymnímu bližnímu.) Násilník sklízí násilí; ti, kdo prokazují milosrdenství, sami zakoušejí milosrdenství. Nikdo z nás si nemůže zasloužit milosrdenství od Boha, proto ani my nemáme rozhodovat, jestli si někdo zaslouží nebo nezaslouží naše milosrdenství.

6. „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“

Aby se člověk stal schopným vnímat Boha, musí se síly jeho existence spojit. „Blahoslavení čistého srdce“ jsou ti, kteří propojili své tělo a svou duši; tělo podřídili kázni ducha a tělesnost prožívají jako bohatství ducha. Srdce není jen cit, ale člověk ve své celistvosti. Když někdo říká: ukaž mi svého Boha, můžeme mu odpovědět: ukaž mi svého člověka. Bůh je totiž vnímán lidmi, kteří jsou schopni jej vidět, kteří mají otevřené oči ducha. Tak jako musí být čisté zrcadlo, musí být i lidské nitro. Bůh je přijímán na způsob přijímajícího.

7.,,Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“

Vzorem tohoto blahoslavenství je král Šalamoun, jehož jméno znamená pokoj, mír – Šalamoun chtěl umět rozlišovat dobro a zlo, aby dobře vládl, a to prosil Boha; dalším vzorem je dítě Ježíš v kontrastu císaře Augusta, oba jsou nazýváni tvůrci pokoje svými ctiteli). Jen člověk usmířený s Bohem může být v míru a souladu sám se sebou a jen člověk usmířený s Bohem a se sebou může šířit mír kolem sebe. Trvání pokoje je vázáno na to, že člověk spočívá v Božím zalíbení. Tam, kde se Bůh lidem ztrácí z dohledu, ztroskotává i mír a

vlády se ujímá násilí, spjaté s dříve netušenými hrůzami.

8., „Blahoslavení pronásledovaní pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.“ *Toto blahoslavenství je pozváním pro církev i pro jednotlivce následovat Ukřižovaného Krista.* Měřítkem spravedlnosti a spásy je věrnost Ježíšově osobě, středobodu dějin. Ježíš připisuje svému já takovou směrodatnost, kterou si nesmí nárokovat žádný učitel Izraele ani žádný učitel církve. Kdo takto mluví, není prorokem v obvyklém slova smyslu, vyslancem a důvěrníkem někoho jiného. On sám je orientačním bodem správného života, On sám je cílem a středem. Církev se stala pronásledovanou pro spravedlnost. Ve Starém zákoně byla spravedlnost chápána jako věrnost Božímu slovu. Spravedlnost je zachováváním Bohem ukázané pravé cesty, jejímž středem je deset přikázání. V Novém zákoně je pro spravedlnost slovo víra. Víra znamená jít s Kristem, v tom se naplňuje celý Zákon, víra nás sjednocuje se spravedlností samotného Krista.

Benedikt XVI, Ježíš Nazaretský

4.neděle mezidobí – A, blahoslavenství druhé a osmé

O osmeru blahoslavenstvích můžeme uvažovat jednotlivě nebo také ve vzájemných vztazích. To je možná ještě zajímavější a přínosnější, protože blahoslavenství tvoří jeden celek. ***Všimněme si například vzájemného vztahu druhého a osmého blahoslavenství: Druhé zní: blahoslavení zarmoucení a plačící, neboť oni budou potěšeni a osmé zní: blahoslavení pronásledovaní a trpící pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.***

Blahoslavený zármutek je nepřizpůsobování se zlu, je to druh odporu proti tomu, co všichni dělají a co se jednotlivci vnucuje jako vzorec chování. Tento druh odporu svět nesnáší, požaduje spoluúčast. Zármutek se mu jeví jako obžaloba, působící proti otupení svědomí, a tím on také je. Proto se zarmoucení stávají pronásledovanými kvůli spravedlnosti. Plačícím se slibuje útěcha, pronásledovaným Boží království. Je to stejný příslib jako chudým v duchu. Oba přísliby jsou si velmi blízké: Boží království, ochrana Boží mocí a útočiště v Boží lásce – to je pravá útěcha.

A také obráceně: Trpící bude teprve tehdy utěšen a jeho slzy teprve tehdy definitivně zvítězí, až ani jeho ani bezmocné lidi tohoto světa nebude moci ohrožovat žádné vražedné násilí; útěcha bude dokonalá teprve tehdy, až budou i ta utrpení minulosti, kterým nebylo porozuměno, pozvednuta do Božího světla a Boží dobrotou dovedena k usmiřujícímu smyslu; pravá útěcha se vyjeví teprve tehdy až bude zbaven moci poslední nepřítel smrt se všemi jeho pomahači. Slova o útěše nám pomáhají rozumět tomu, co se myslí Božím, nebeským královstvím. A naopak Boží království nám poskytuje představu o tom, jakou útěchu má

Hospodin připravenu pro všechny plačící a trpící tohoto světa.
Benedikt XVI., Ježíš Nazaretský

